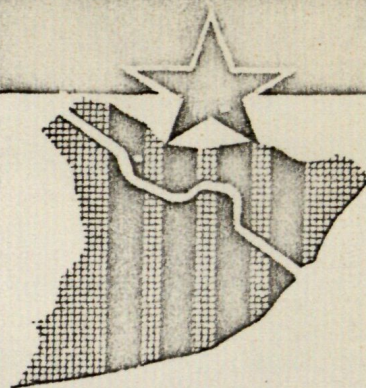

el pla en lluita

★ PORTAVEU DEL COMITÈ DEL BAIX
LLOBREGAT DEL

PSAN

partit socialista d'allibe-
rament nacional dels
països catalans

Nº 5 (SEGONA EPOCA)

1er D'OCTUBRE DEL 1976

EDITORIAL

sumari

Editorial

NO, NO, NO, a la desviació

La crisi al camp

Els expedients de crisi: nova enganyifa de la burgesia

La lluita dels veïns de La Bomba a L'Hospitalet

Amb aquest nº 5 del PLA EN LLUITA recomencem una tasca iniciada l'any 1973, que forces majors ens obligaren a tancar. Avui la situació ha canviat considerablement: el règim feixista es troba afeblit i sense cap després de la mort del dictador i nosaltres enfortits per la lluita de tots aquests anys i per l'adhesió d'innombrables companys que s'afegeixen contínuament als nostres rengles.

Avui, doncs, EL PLA EN LLUITA, òrgan del PSAN al Baix Llobregat, torna a encetar el diàleg, amb el propòsit d'impulsar i acompanyar les lluites populars, tot posant al descobert l'opressió de classe i nacional que pateixen les classes populars dels Països Catalans, i fent ressaltar els lligams que hi ha entre aquestes lluites sectorials i els objectius polítics finals.

Nascuda al delta, la nostra revista prengué el nom tradi-

cional de PLA. Tanmateix, això no vol dir que no tractem els problemes de la part alta de la comarca. El nostre marc d'incidència concreta ha de ser tot el Baix Llobregat. Podrem canviar el nom, si cal, però amb aquest o amb un altre, seguirem sempre fidels a la nostra línia política de servei als interessos de la classe obrera i les altres classes populars catalanes contra la dictadura de classe que exerceix la burgesia capitalista en la nostra sodistat.

Som conscients de les dificultats del treball que emprenem: el Baix Llobregat és una de les comarques catalanes més castigada per l'explotació capitalista i mobilitzada per la lluita de classes. La transformació vertiginosa i irracional d'una zona eminentment agrària en industrial; la monstruosa especulació sobre el sòl i la brutal massificació dels habitatges que ha produït un creixement des-

orbitat de la població, acompanyat de la manca dels serveis públics corresponents i adequats - escoles, hospitals, mercats, aigua, transports, carrers i carreteres, enllumenat, jardins, etc. - el tractament discriminat que s'ha fet a la immigració, tanca- da sovint en veritables ghettos, - com són les barriades de Cinco Rosas, Sant Cosme, Bellvitge, St. Ildefons, etc., impossibilitant- la d'entrar en contacte amb la - realitat catalana autòctona; la destrucció que s'ha dut a terme - de la natura, des de la marina - fins als cims del Montserrat... Tot això, i la mateixa lluita o- brera a les fàbriques, que cen-

tra tota la problemàtica, són fets gravíssims que cal analit- zar i resoldre.

Conscients de les dificultats amb què toparem, ens hi enfron- tem amb l'esperit optimista del revolucionari responsable i amb l'esperança que així contribuï- rem a la lluita d'alliberament de classe i nacional a través d'una tasca de sensibilització i dinamització del nostre poble, tan manipulats per la deformació dels mitjans d'informació i edu- cació feixista dels darrers 37 anys, capitalista de fa prop de dos segles, i d'opressió nacio- nal d'ençà dels darrers 270 anys.

La Junta d'Obres del Port de Barcelona, tentacle d'aquest monstre que és l'oligarquia capitalista catalana, malda per ampliar el port cap al sud, i per a això li interessa la des- viació del riu. És evident que al darrera d'aquesta desviació s'hi amaga l'expropiació dels terrenys entre els llits vell i el nou del Llobregat, i la cor- responnent especulació: indemnit- zacions baixíssimes als pagesos i vendes o arrendaments a preus altíssims als nous usufructua- ris. Però encara hi ha un fet molt més greu: les obres de des- viació i les noves dàrsenes del port provocarien irremissible- ment -i ja s'ha demostrat amb les obres realitzades fins ara a la Zona Franca- la salinitza- ció de la gran bossa d'aigua potable subterrània que des de fa prop de cent anys s'està a- profitant per a l'ús domèstic, per al regadiu dels camps i per a la creixent indústria local. Es a dir, que amb les obres es produiria la destrucció d'aques

ta exuberant font de riquesa del nostre pla, i la consegüent destrucció de l'agricultura, l'emigració de la indústria, o bé la necessitat de fer venir l'aigua de l'Ebre o d'altres llocs tant o més llunyans, amb l'encariment i la reducció de la competitivitat dels productes manufacturats al pla, ultra la destrucció de l'equilibri ecològic de la comarca i de totes les que veurien passar i perdre les aigües, sobretot les de l'Ebre. I tot això, per què? No pas per un interès col·lectiu, sinó perquè convé a un grup de capitalistes catalans!

Davant d'aquesta expoliació irracional tot el poble del Pla del Llobregat ha reaccionat amb protestes, propostes racionals d'endegament del riu i de tota la zona, amb manifestacions, molt sovint prohibides per l'autoritat local o "provincial", com la que s'havia de fer entre Cornellà i el Prat el dia 19 de setembre. De tota manera, la resposta popular s'ha fet sentir clara i contundent en la manifestació autoritzada del dia 17 al Prat, on prop de 20.000 persones reivindicaren, amb pancartes i crits el dret aviure al Prat, i digueren NO a la destrucció de la natura, agricultura, pineda, platges, a l'encariment de la vida i a la possible necessitat d'emigració que la desviació comportaria.

El perill continua espiant-nos a la cantonada. D'aquí a unes setmanes el Tribunal Suprem pot pronunciar-se definitivament contra els interessos populars i col·lectius.

I els Ajuntaments actuals no hi poden fer res. En el millor dels casos no són més que un zero a l'esquerra, titelles vergo-

nyants del poder central i capitalista. Al del Prat ni tan solament se li va permetre de demanar el permís per a la manifestació, i per ordre del governador civil ho hagueren de fer uns quants ciutadans.

I els Ajuntaments haurien de ser precisament els administradors i defensors de la riquesa local. Però avui, amb el règim centralista i feixista aquests Ajuntaments no pinten res. És per això que, prescindint de les decisions oficials, hem de continuar la lluita reclamant no solament la solució adequada als interessos col·lectius i populars pel que fa a la problemàtica del riu, sinó també reivindicar aquells instruments que ens són indispensables a l'hora de la lluita: uns Ajuntaments populars i l'autonomia municipal.

Només amb uns Ajuntaments democràtics, populars i amb plena autonomia podem solucionar tota la complexa problemàtica que comporta el riu i les seves aigües. I això no ho aconseguirem si no és amb un poder popular català.

Avui el camí cap aquest objectiu passa per la consecució dels estatuts d'autonomia al Principat al País Valencià i a les Illes imprescindibles perquè la ruptura democràtica si-

gui un fet real. És només amb aquests estatuts que podrem tenir l'autonomia i la democràcia municipal necessària. És només amb aquestes llibertats que el poble podrà sensibilitzar-se i assumir les responsabilitats polítiques que li permetin d'avançar cap als objectius finals: Estat socialista dels Països Catalans.

NO a la desviació perquè va

contra els interessos populars i SI a la canalització i l'en-
degament de tota la zona amb una planificació racional i justa. NO a l'especulació capitalista i SI al dret de viure en una natura sana i salubre. NO a la contaminació de les aigües i SI al control de la nostra riquesa i la nostra política per part de les classes populars!

LA CRISI AL CAMP

la llet el riu el pla comarcal

El retrocés dels terrenys dedicats al cultiu al Prat de Llobregat en particular i, en general a tot el Baix Llobregat, ha estat una constant d'aquests darrers anys: l'expansió de l'aeroport, l'extensió del casc urbà, la creació de polígons industrials, etc., en són la causa.

Aquesta situació, juntament amb la crisi general de l'agricultura -congelació dels preus rebuts pel pagès i augment de costos- i la planificació de la liquidació de l'agricultura del Baix Llobregat -Pla Comarcal i desviació del riu- ha dut el pessimisme a la consciència dels pagesos de cara al futur. Aquesta desmoralització ha servit a determinats interessos per tallar la mobilització i l'organització de la pagesia comarcal. En tenim la prova en l'escassa mobilització que hi ha hagut davant els

greus problemes que han sorgit.

Els monopolis de comercialització ja han arribat a la nostra comarca. El sector de la llet ha estat un dels primers afectats. Els vaquers tenen prohibida la venda directa de la llet, i si volen mantenir uns beneficis dignes han de crear cooperatives, solució quasi impossible a causa de les característiques comarcals -nombre reduït d'interessats- i del sistema de cooperatives imperant a l'Estat.

Si volen continuar fent de vaquers han de vendre la llet als monopolis, i aquests fixen uns preus baixíssims, protegits com estan per la llei.

El preu augmenta en proporció de la quantitat de grassa, però aquesta no augmenta si no consumeixen pinsos. Les despeses de la compra del pinso -un altre monopoli- no són prou com

pensades per l'increment del preu de la llet. Així, la situació dels vaquers de lacomarca és crítica, i és una prova més de l'intent de liquidació de l'agricultura al Baix Llobregat.

La realització del Pla comarcal provocaria la desaparició a mitjà termini de l'agricultura a totes les comarques afectades i molt especialment ladel Baix Llobregat. Un aspecte important és la lluita pel riu, que s'arrrossega de molt temps ençà. Un element positiu ha estat l'estensió de la problemàtica a tota la població del Prat i a la resta de lacomarca. Però d'alguns sectors conservadors s'ha volgut minimitzar el paper important que té la pagesia en la lluita contra la desviació. Aquest factor desmobilitzador fa el joc a aquells que fa 40 anys que manen: el feixisme i el capitalisme monopolista.

La desviació del riu és una obra que només interessa els capitalistes del port i de la Zona Franca, especuladors nats del règim feixista i protegits per ell. Aquests volen aconseguir un botí a costa de la pagesia, que no pot gaudir d'unes mínimes llibertats per a oposar-se a un robatori tan gran. La mobilització de les classes populars, pagesos i obrers, de tota lacomarca és l'única força capaç d'oposar-s'hi.

L'execució del Pla Comarcal, amés de la desaparició de l'agricultura de les comarques afectades representaria un augment de la concentració industrial a la zona de Barcelona. Això contribuiria a l'accentuació de la divisió dels Països Catalans en uns Països Catalans pobres i agrícoles, i uns Països Catalans rics i industrials.

Aquesta superindustrialització irracional pot produir un fort descens del volum de l'aigua subterrània i la consegüent immigració de les zones rurals a les industrials.

Davant d'aquesta situació hem de lluitar

1. Per la derogació del Pla Comarcal,

2. Perquè tots els terrenys dedicats actualment al cultiu siguin declarats zona agrícola permanent que assegurarà a moltes famílies el pa i el treball.

3. Per la realització d'un pla d'ordenació territorial dels Països Catalans que tingui presents les desigualtats econòmiques, socials, de població, les característiques comarcals, i que sigui elaborat democràticament.

Venda directa de lallet.

Prou inseguretat, Zona Agrícola Permanent.

Par un Pla per als Països Catalans elaborat democràticament.

Sindicat Pagès.

Contra els monopolis.

PAGES CATALA, POSA'T A LLUITAR
a la
UNIO DE PAGESOS

ELS EXPEDIENTS DE CRISI:

nova enganyifa de la burgesia

Després d'acumular beneficis durant 40 anys a costa d'apropriar-se les quantioses plusvàlues produïdes per la classe obrera ara la burgesia es troba en una situació de crisi econòmica -de la seva economia, és clar- a nivell mundial, agreujada als Països Catalans i a l'Estat espanyol per la crisi de les institucions franquistes, que han estat durant tots aquests anys el suport ideològic i material d'una economia basada en la sobre-explotació més descarada i brutal de la classe obrera, enmig d'un caos irracional, sense cap mena de planificació de la producció.

Ara, amb les butxaques ben plenes - volem dir: amb un bon compte corrent als bancs de Suïssa-, la burgesia viu com els seus beneficis es redueixen, i no dubta a continuar carregant a la classe obrera el pes d'uns problemes econòmics dels quals tant sols la burgesia és responsable. I com que el grau de conscienciació i la capacitat de resposta de la nostra classe és cada vegada més elevat, els burgesos ja no ens poden despatxar impunement com en els vells temps. Per això recorren a l'enganyifa legal de declarar expedient de crisi, i així, conservant capital i benefici, volen esperar temps millors o començar un altre negoci iniciant el cicle de nou.

Però els treballadors hem dit que ja n'hi ha prou!!

Que no som simples elements

de producció que es poden substituir o arraconar quan convé a la patronal.

la lluita de TEMSA a l'hospitalet

En aquesta línia han actuat els companys de TEMSA, que saludem en la seva lluita des d'aquesta publicació.

Davant l'oposició ferma dels treballadors per a evitar que l'empresa prescindís d'una part de la plantilla, optaren per provocar una situació que es va traduir en la no entrada de matèria primera, no renovació d'utillatge, etc., fins aturar expressament el procés de producció, per tal de justificar l'expedient de crisi i així treure's del damunt els obrers que els feien nosa. I tot això en un moment que la cartera de comandes era positiva i amb perspectives de continuar en la mateixa tònica.

El dia 10 de setembre l'empresa havia presentat fallida voluntària i despatxava automàticament tots els treballadors. Aquests, en assemblea, van decidir l'ocupació de la fàbrica en reivindicació del dret al lloc

de treball, o si més no el cobrament des del primer dia de l'assegurança de desocupació, que en aquests casos la burocràcia re-
tarda 4 o 5 mesos.

La postura decidida i combativa dels companys de TEMSA portava a l'acceptació d'aquesta darrera alternativa, fet que es va considerar com una victòria parcial en la lluita de classe.

En podem treure moltes valoracions, d'aquesta lluita. Per exemple, que ni la CNS ni la Delegació del Treball van ser capaces de donar cap solució, ans al contrari es van inhibir del problema quan, en preveure el tanca-
ment, els obrers els ho denunciaren.

Un altre ensenyament que en podem treure és la solidaritat de classe desplegada entorn d'aquesta lluita: les CCOO del ram del metall i dels altres sectors, organitzacions democràtiques i partits (el nostre entre ells), veïns, l'Assemblea Democràtica de l'Hospitalet, etc., hi participaren amb l'ajuda econòmica i

amb menjar, matalassos, flassades, etc. En aquest sentit, re-
produïm una manifestació dels mateixos companys de TEMSA:

"Molts treballadors que abans no havien comprès què era la solidaritat, i que, fins i tot, havien dubtat que existís, s'han adonat que és una realitat, i que és imprescindible entre els treballadors per a lluitar units contra el capital".

Els mateixos obrers de TEMSA són els que ens donen el crit d'alerta davant d'altres empreses del Baix Llobregat que volen recórrer a la mateixa jugada: Fenixbron, Degamatic, Fundiciones Llobregat, Suministros y Estructuras de Techos, Spring So la Basic...

Cal denunciar i combatre les maniobres d'aquest sector de la patronal tendents a abocar-nos a la desocupació.

Cal anar creant les bases per a constituir en la llibertat el nostre sindicat de classe, unitari, democràtic, independent i català.

LA LLUITA DELS VEÏNS DE LA BOMBA

Als veïns del barri de La Bomba, un dels més marginats de l'Hospitalet -barraquisme, manca absoluta d'estructura sanitària, etc.- fa dos anys que els han promès lescases del polígon Gornal, però encara no els n'han donat les claus, tot i que bonapart dels veïns ja han pagat l'entrada, i que la resta ha demanat un crèdit al Ministeri de la Vivenda. El Ministeri ha denegat els crèdits a trenta-tres d'aquestes famílies, i dels altres concedits,

els beneficiaris encara no n'han vist ni tocat res.,

Davant d'aquests fets, els habitants de La Bomba, sostinguts pels veïns d'altres barris de l'Hospitalet, el passat dia 25 desembre es van concentrar a la Gran Via de Castellet, a l'altura del seu barri, i hi van interrompre el trànsit durant més de dues hores. Exigien ser escoltats tant per l'Ajuntament com pel Govern Civil, i demanaven les claus dels pisos. La resposta

no es va fer esperar i un equip d'"especials" -policia antdisturbis caigué damunt la concentració i dispersà els manifestants amb raigs d'aigua a pressió, bales de goma i gasos lacrimògens. Nombroses persones en sortiren contusionades, entre elles criatures de menys de set anys i dones embarassades. Un dels ferits va haver de ser dut a la residència sanitària.

Cal que denunciem aquest fet d'evident salvatgisme dut a terme per la policia antdisturbis, precisament en un moment que el reformisme del govern ens vol fer empassar -amb calçador- una imatge de democràcia. Recordem que fa un any vam patir un setembre tacat de sang -cinc lluitadors foren assassinats a l'empara de la llei-, i que d'ençà de la mort del dictador han estat trentadues les persones que han mort per les armes de la policia o de les forces parapoliciales, en manifestacions pacífiques, com Zabala o bé Begoña Menchea, en concentracions, com la de Montejurra, o reclamant l'amnistia fent pintades, com el jove de 18 anys Verdejo. A

part aquests fets, tots coneixem la brutalitat amb què va ser perseguida la Marxa de la Llibertat per tots els Països Catalans... Morts com les que hem esmentat més amunt es podien produir a la manifestació de La Bomba, si tenim en compte la violència i la irresponsabilitat amb què actuaren els policies. Si no va passar així, només ho podem agrair a la bona sort i al grau de consciència dels manifestants.

Malgrat la repressió, els veïns continuen endavant en les seves reivindicacions. Saben que no n'hi ha prou d'exigir les claus, sinó que cal reclamar els seus drets de ciutadans, que solament podran ser reals amb la conquesta del control popular de la gestió municipal.

Els veïns de La Bomba ens mostren el camí cap a la ruptura, amb la mobilització de masses per la conquesta d'uns

- Ajuntaments populars i democràtics.
- Dimissió immediata del consistori actual.
- Control popular dels serveis i equipament.

El Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans és un partit obrer, comunista, d'àmbit nacional català, que es proposa la impulsió i la direcció política de la lluita de la classe obrera, al capdavant de les altres classes populars, per la destrucció dels estats burgesos que les oprimeixen i per la construcció, en una Europa socialista, de l'Estat Socialista dels Països Catalans, com a pas cap a la societat comunista.

